

§ 8 indeholder Bestemmelser betræffende Erstatningen for de dræbte Dyr. Som alt berørt, har Udvalget formeent at maatte heri foreslaae væsentlige Forandringer.

Udvalget har nemlig antaget, at uagtet det fuldtvæl har indseet, at Erstatningen burde være af den Natur, at man ikke derved svækkede Eierens Forsigtighed og Omhu i at vogte sine Huusdyr for Smitte, det desuagtet vil være nødvendigt, saafremt Loven i Virkeligheden skal komme til at svare til Hensigten, at Erstatningen da ogsaa bliver saadan, at den forebygger, at Eierne skulle føle sig friske til at afhænde det smittede eller herfor mistænkte Dyr, forinden det er kommet til Autoriteternes Kundskab, og derved udbrede Smitten. — Lovudkastets Bestemmelser om, hvad der skal taget, naar en Eier har været saa uheldig at faae Smitte imellem sine Dyr, ere for denne saa trykkende, at Udvalget er af den Formening, at enhver Eier, uagtet den af Udvalget foreslaaede Erstatning, vil ved alle Forsigtighedsregler søge at undgaae Smitten.

Uagtet derfor Meningerne i Udvalget om Erstatningens Størrelse for det dræbte Dyr fra først af vare noget deelte, saa ere efter modent Overlæg samtlige Udvalgets Medlemmer blevne enige om, at Erstatningen for dræbte Heste bør sættes lige med Lovudkastets Bestemmelser for dræbt Dvæg, hvortil Læns-thingets Forhandlinger betræffende et lignende Lovudkast ogsaa førte, samt at Taxationen af det syge Dyr vel maa finde Sted efter den Tilstand, hvori det forestundes ved Nedslagningen, men at der ikke tages Hensyn til, at det syge Dyr er befængt med saadan Smitte, hvorfor det skal drædes; thi da vilde Dyret levende fornøstigtvis kun have samme Værdi som dræbt. Endskøndt Udvalget vel har fundet det billigt, at vedkommende Eier af et sygt Dyr selv valgte den ene af de tre Mænd, som Lovudkastet bestemmer at skulle taxere dette, — idet Udvalget har formeent, at Taxationen efter denne Regel vil blive mindre eensfaldig — har Udvalget dog, paa Grund af de practiske Banfælgeligheder ved Undværelsen af

Taxationscommissionen og deraf følgende mindre hurtige Udførelse af Taxationen, fundet det betænkeligt at stille noget Forslag i saa Henseende. Fremdeles har Udvalget frygtet for, at den Bestemmelse, at Kjøbstadernes Kammertasse og Amtsrepartitionsfondet skal udrede Halvdelen af Erstatningen for det dræbte Dyr m. v., kunde under særlige uheldige Omstændigheder paadrage vedkommende Commune en meget følelig Byrde, og man har derfor troet at burde foreslaae, at disse Fonds kun skulde udrede en Trediedeel og Statskassen to Trediedeel af Beløbet, ligesom man ogsaa har formeent at burde foreslaae, at de af den enkelte Kjøbstad udrede Udgifter senere fordeles paa samtlige Kjøbstæder i Amtet, hvilket Sidste ogsaa vil være i Overensstemmelse med, hvad Lovudkastets § 13 senere bestemmer.

Med Hensyn til § 10 har Udvalget formeent, at „Lungekræft“ som en mindre betydelig Sygdom burde udgaae Høste, Krop, Dværte og dødlige Benævnelser bruges som oftest ifflæng som Betegnelser for samme Sygdom, og for at forebygge Misforstaaelse af Benævnelsen „Dværte“ i Lovudkastet har Udvalget meent at burde foreslaae en Forklaring tilføjet.

At Udvalget foreslaaer, at Anmeldelse kan skee saavel til Sognefogden som til Politimesteren, begrundes i samme Anskuelse som den under § 3 anførte.

§ 11 har Udvalget meent, at det var mere correct at sætte Paabudet istedetfor Budet.

§ 12 foreslaaer Udvalget, at næstsidste Passus udgaaer som overflødig.

§ 13 har Udvalget formeent at burde foreslaae den Forandring, at Omkostningerne saavel for Cuur som Lægemidler for smittede eller herfor mistænkte Huusdyr som det Offentlige tager under Behandling, ogsaa bør udredes af samme. Udvalget har nemlig formeent, at naar det Offentlige strider ind og tiltager sig Myndighed over anden Mands Eiendom samt